

10 January 2012

Έριξε μια ματιά

από το παράθυρο... Σούρουπο... Ακόμα ένα σούρουπο...Ακόμα ένας χειμώνας....Ακόμα ένας χειμώνας ερχόταν και οι παλιές θλιβερές αναμνήσεις σε εκείνη την μικρή επαρχιακή πόλη ζωντάνευαν και πάλι στο μυαλό της.

Επέστρεψε στο σπίτι σχεδόν τρέχοντας έχοντας λάβει ακόμα μια αρνητική απάντηση από μιά αίτηση για δουλειά στην πρωτεύουσα.

Ήταν στο τμήμα πωλήσεων που πήγαινε αρκετά καλά. Δεν το ήξερε βέβαια αλλά είχε καλές γνώσεις στο αντικείμενο μια και ήταν για πολλά χρόνια υπεύθυνη ποιότητας.

Θα ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία. ... Μια ευκαιρία να ανοίξει επιτέλους τα φτερά

της και να πετάξει μακριά σπάζοντας το πέπλο της λύπης....

Είχε κάνει 14 αιτήσεις μέσα σε λίγους μήνες και ενώ στις συνεντεύξεις όλα φαινόταν καλά έπαιρνε στο τέλος αρνητικές απαντήσεις...

Ακόμα μια αρνητική απάντηση.... Ακόμα ένας μήνας και ίσως (ποιος ξέρει) ακόμα ένας χρόνος; ..μέσα σε θλίψη και απέραντη μοναξιά...

Γιατί Θεέ μου ψιθύρισε μην μπορώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της...

Γιατί δεν με βοηθάς...;...Γιατί με ξέχασες;

Έστρωσε το κρεβάτι της μηχανικά.....Μια παρέα αστέρια την κοιτούσαν από το παράθυρο λυπημένα...

Το επόμενο πρωί κόπασε κάπως η θλίψη και αποφάσισε να συνεχίσει των αγώνα των αιτήσεων...

Ακριβώς ένα μήνα αργότερα μετά από ένα κουραστικό σεμινάριο βρέθηκε τυχαία στο καφέ της εταιρίας μαζί με τον υπεύθυνο εκείνου του σεμιναρίου....

«Θα θέλατε να συνεχίσετε αυτό που κάνετε τώρα στην πρωτεύουσα?» την ρώτησε κάποια στιγμή....

Η καρδιά της χτύπησε δυνατά.... Δεν ήταν δυνατόν να άκουγε καλά...

Ο υπεύθυνος συνέχισε ρωτώντας περισσότερες πληροφορίες για την ως τώρα σταδιοδρομία της...

Ακριβώς 3 μήνες αργότερα (αφού μετακόμισε στην πρωτεύουσα) την προσέλαβαν σε ένα πολύ όμορφο τμήμα στο οποίο ανέλαβε αρμοδιότητες που γνώριζε καλά.

Κάποια φορά βρέθηκε εντελώς τυχαία στην καντίνα του εστιατορίου της εταιρίας με άτομα από το τμήμα πωλήσεων, στο οποίο τόσο ήθελε στο παρελθόν να μπει...

Οι υπάλληλοι του τμήματος πωλήσεων συζητούσαν καθισμένοι στο διπλανό τραπέζι και κάναν πάρα πολλά παράπονα για τον ανώτερο προϊστάμενό τους.

Ένας πολύ δύστροπος και κακός άνθρωπος που έβλεπε τους υπάλληλους σαν αριθμούς...Με το παραμικρό έδιωχνε άτομα χωρίς πολύ σκέψη...

Σηκώθηκε και περπάτησε έξω προφασιζόμενη ότι ήθελε να πάρει κάπου τηλέφωνο....

Έξω από το εστιατόριο κοίταξε στον ουρανό και ψιθύρισε ....

«Σε ευχαριστώ»...

Συχνά ο Θεός αφήνει να μην πετύχουν κάποια Project, απλά και μόνο για να μην «κλείσει» ο δρόμος για άλλα καλύτερα και μεγαλύτερα...

Πηγές:fdathanasiou.wordpress.com -Αόρατη γωνιά